

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megmaradt név — új hang**

1. Lassan hűlő vasak

Cső-Mária

A sziréna éles, szaggatott bűgása jelezte a műszak félidejét, s a hajtószíjak végre lelassultak a csarnokban. A fémbordás mennyezet alatt elcsendesedett a fogaskerekek szüntelen sikolya. Alinda remegő térdrel lépett le a pedálról, de a tekintete azonnal a nagymamára siklott, aki az alacsony faülőkén próbálta kiegyenesíteni meggörnyedt hátát.

Mielőtt a lány odaérhetett volna, János-G534 már ott termett a padjuk mellett. A fémporos munkásruhája zsebéből egy gondosan elcsomagolt, félretett szintetikus fehérjeadagot halászott elő. Mozdulatát a szerkezet árnyékában tartva próbálta a nagymama csontos markába csúsztatni.

– Vedd el, anyó – suttogta János, s rekedtes hangjában nem a gépies engedelmesség, hanem mély, óvó figyelem repedt fel. – A te tested nem erre a rideg vasra lett kitalálva. Szükséged van a kalóriára.

A nagymama egy pillanatra megtorpant. Az ujjai önkéntelenül rázáródtak a kemény adagra, de a falon villogó szenzorok hideg zöld fénye eszébe juttatta a kolónia szigorú törvényét: az energiatranszfer szigorúan tilos, s mindkét félre büntetőcsökkentés vár. Határozott, mégis halk mozdulattal tolta vissza a csomagot a férfi tenyerébe.

– Tilos, János. A szabályzat nem ismer kivételt, nem kockáztathatsz – felelte szilárdan, ám a tekintetében lágy, régen eltemetett melegség villant meg. A kolónia szürke gépezetében János-G534 volt az egyetlen férfi, aki nem pusztá bioakkumulátorként, hanem tiszteletre méltó emberként tekintett rájuk. A nagymama titokban mélyen tisztelte a férfi csendes hűségét és konok tartását.

2. A megmaradt név — új hang

Szél-Kata

Alinda névtelenül, fojtott légzéssel figyelte a két öreg közt megfeszülő csendet. A lány tudta, hogy János-G534 nem csupán egy szürke számsor a kolónia nyilvántartásában; a férfi mozdulataiban, a száraz fehérjeadag felkínálásában ott bujkált egy olyan tiszta, mély érzés, amit a központi rendszer régen tiltott kategóriának minősített. A nagymama

elutasította az ételt, de a tekintete elárulta: a szigora mögött melegség és óvó féltés rejtőzött, amit évtizedek óta el kellett nyomnia magában.

- Meg kell őriznünk a tartásunkat, János - suttogta a nagymama, miközben halk léptekkel elindult a C-szektor felé vezető, párás szervizalagútban. - Ha elveszítjük a szabályok iránti óvatosságot, a gépek elveszik tőlünk azt is, ami még emberi bennünk. Nem kockáztathatod a saját életjegyeidet miattam.

János-G534 nem hátrált meg. Lépteit lassítva igazodott az idős asszony nehézkes járásához, a válla pedig védőfalat vont köréjük a szűk átjáróban. Pár lépéssel mögöttük Alinda követte őket, és a szívében felparázslott a remény. Láta, hogy a fém és beton szorításában a törődés nem halt meg, s hogy János csendes hűsége többet ér a kolónia összes előírásánál.

- Nem a kalória számít, Anna - felelte János meglepő határozottsággal, először ejtve ki az asszony igazi nevét a műszak kezdete óta. - Hanem az, hogy ne engedjük, hogy teljesen megfosszanak minket attól, kik voltunk. Amíg ügyelek rátok, addig még ember vagyok.

A nagymama megtorpant a hűvös csővezetékek alatt. Megérintette János karszalagját, a tekintetében pedig csendes megadás és hálatelt elismerés csillant meg. Ebben az egyetlen érintésben benne volt mindaz a megőrzött emlék és rejtett vonзалom, amit a szigorú rendszervíziónak sosem sikerült kitörölnie.